

вомъ и мышцамъ“, ми пише единъ мой вѣтъ съученикъ Судзиловски. Азъ му отговорихъ, че се наемамъ да имъ бжда комисионеръ на книгитѣ, а за повече, ще да чакамъ да рѣши събранието. — По празниците ще да стане събрание въ Търново. — Пановъ е вече въ Парижъ и на свое мѣсто е оставилъ нѣкого си Паничерски. Той е добъръ момъкъ, не е слѣпъ привърженикъ на Л. Каравеловъ. Павелъ Икономовъ е вече дописенъ членъ на тукашното дружество и не се занимава вече съ политически работи. Пановъ сѣкашъ, че е въ Япония. Разбира се, че всѣки, който вижда какъ вървятъ работитѣ ни, истива и мълчи. Но нищо, азъ си давамъ куражъ. Всичко ще оживѣе при пролѣтътъ на нашата дѣятелность. Ти трѣбва да опишешъ софийскитѣ работи и политическата дѣятелность на своитѣ познаници, приятели и другари, ако не за обнародване, то поне за архива. Ще дойде врѣме, Драсовъ, когато дѣятелността на всѣкиго ще има важность за нашата история... Въ прѣводитѣ си бжди проповѣдникъ на революцията и защитникъ на сиромаситѣ. Нашата революция трѣбва да се сѣе въ народѣтъ, а не между чорбаджиитѣ. За „Законитѣ на Швейцария“ нѣмамъ никакво понятие, но мисля да е добро нѣщо. Но стига толкова. Прости, че ти пиша така на бързо и не разбрано.

Пригръщамъ те и съмъ твой за сѣкога.

Букурещъ, 12. априль 1875.

Хр. Ботйовъ.

Р. S. Тома е вече тука съ фотографията си. Сяровъ те поздравлява нарочно. Грековъ (Михаилъ) на Азовското море въ едно село ожененъ. Като намѣря адресѣтъ му ще ти пиша. Той билъ страшно магаре“.

Второто писмо, адресирано до Данаилъ Хр. Поповъ въ Т.-Магурели, гласи:

„Бай Данаиле,

Недѣйте се сърди, че ви не отговорихъ до сега на писмото. Причинитѣ бѣха тие, че отъ два мѣсеца